

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Lěposloven tednik.

číslo 14.

V četrtek 1. aprila 1852.

III. tečaj.

H r e p e n j e n j e.

Solnce zlato že izhaja
In ogreva vse goré, —
Prot večeru dol zahaja,
Dolgi ték končalo je.

„S tabo tjakaj rad bi hodil,
„Kjer veselje zame je,
„Perutnice tje bi vodil,
„Kamor si želi sercé

Bleda luna se prikaže,
Tamno noč nam osvitli,
Na ponočne sije straže,
Hitro dalje odbeži.

„S tabo tjakaj i. t. d.

Bučno burja sem pripiha,
In naprej čez me vihrá,
Močnih hrastov verhe viha,
Hitro se naprej peljá.

„S tabo tjakaj i. t. d.

Iz morjá oblak se vzdigne
Polhen vóde na nebó,
Al naprej se hitro dvigne,
Meni zadnje da slovó.

„S tabo tjakaj i. t. d.

Solnce, luna proč odide
Tud' oblak naprej beži,
In eolska sapa pride,
Se nevsmili, me pusti.

„Z vami tjakaj i. t. d.

Orehovski.

Zadnja vojna cara Zolimana.

(Dalje.)

Ko se je po storjenem miru vidilo, da se je novega boja v kratkem nadjati, ko ni ne avstrianski vladar ne turški car prave volje imel, pokoj ohraniti, je skušal Maksimilian posebno za tiste terdjavne, ki so bile na jugu i tedaj najpred v nevarnosti napada, z živežem dobro previditi i posadke umnim skušenim vodjem izročiti. Njegov sklep za Siget Zrinita postaviti, je bil že omenjen, kakor mu tudi slava, ki mu brez dvombe za to izvolitev gre, dana. Ko pride Nikolaj na svoje mesto, se začne marno na oblego pripravljati, ker je bilo sicer gotovo, da Zoliman sam po gornjem Ogerskem meri, se pa zraven ni vender dvomiti dalo, da po Sigetu kak paša, ki se hoče caru prikupiti, streže. Mesto Siget stoji le dve mili od Pečuha, ob vodi Almaši, današni dan že nevažna poder-tija. Takrat pa je bilo kot krajna proti Turkom imenitno, precej obljudeno in dobro zavarovano. Obstalo je iz treh delov, iz novega, starega i

notranjega mesta. Naj bolj od zunej i si prvega napada svesto je bilo novo mesto; imelo je stare nasipe v bran, ki so bili pa le iz zemlje i sušmadi i toraj slabi i clo za kratko brambo nezmožni. Bolje je bilo staro mesto vterjeno; bili so visoki, močni zidovi okoli; okrog teh pa globok, z vodo napolnjen, vender za terdnjavo preozek graben. Tudi je bil na mnogo krajih svet okoli starega mesta močiren, da je bilo težko se zidovom približati. Nar bolj varno je bilo notranje mesto, ki se je sploh le »terdnjava« imenovalo. Tu je bilo ozidje posebno debelo; sem ter tje so bili umetni stolpi, iz katerih se je streljalo, postavljeni; tu so bile shrambe za krogle, smodnik, tope, gasivnice; pogumna posadka se je zamogla dolgo v tej terdnjavi braniti. V sredi terdnjave je stal še posamezen grad z ozidjem i lastnimi vratami, ki je iz stolpa i nekoliko drugih poslopij obstal. Tudi, ak je bila terdnjava zgubljena, so se bili v stanu junaški možje tukaj še nekoliko časa varovati, pa dolga bran ni mogoče bila; je bila tedaj terdnjava zgubljena, se je zamoglo reči, da je tudi Siget zgubljen.

Posadka mesta ni štela dosti čez tri jezer vojščakov, gotovo premalo za obširno ozidje, kteremu se je imela močna, sovražna vojska približati. Brambovci so bili večidel horvaški Sloveni, vender nekoliko z Madžari, menj z Nemci i Čehi namešani. Kaki duh jih je navdajal, se bo iz sledečega pokazalo; vsa slavna dela od Leonida sem je njih junakost otemnila, i clo boju v Termopilah se sme bramba Sigeta ponosno na stran postaviti. Kar je bil namen Perzianov z Helenskim, to namen Turkov s keršanstvom; kar je Spartane pogubilo: počasnost helenskih rodov, zavolj tega je poginil tudi Siget: zavolj nemarnosti ali boječosti Maksimiliana; kar je Termopile poslavilo, je tudi Sigetu neumerjočnost podelilo: nar hrabriši, človeški um skor presežeča bran, pokoršina postavam i zvestoba do smerti; kar so bile Termopile Gerkom, to Siget za keršanstvo, kar Leonidas za svoje rojake, to Nikolaj Zrini za narod slovanski. Pa mehkužni Kserkses, kralj Perzianov, ki je Termopile zagrabil, se ne more primeriti s strašnim bojoljubnim carom i vodjem Zolimanom. Ta okolišina postavi brambo v Sigetu nad tisto pri Termopilah.—

Ko pregleda Zrini terdnjavo i mesto, ko to popravi, uno v novo naredi in ničesar v nemar ne pusti, pošilja pogostoma ogledovavce v okolico in tudi dalje proti Dravi, da bi prihod Turkov ob času pozvedel. 15. junia (1566) dobi res sporočilo, da se velika turška vojska bliža, kteri tudi sultan sledi, da je brez dvombe na Egar ali Siget merjeno, i da je čez Donavo že most narejen. Pozneje vesti iz Pečuha sicer niso za gotovo vedile, kam se bo Zoliman obrnil, so pa vender zopet približevanje velike turške vojske oznanile. Tiralski paša, Mehemet beg, stoji že s svojim sinom pri Šikložu, se je reklo. Zrini to zvediti, ne sklene v terdnja i napada čakati, temuč on prvi sovražnike zagrabiti, prepričan, da bo srečen pospešek pogum posadke nezmerno zvikšal, Turke pa v enaki meri preplašil. Zbere tedaj 1000 pešcev in 500 konjikov i jih izroči vodstvu Nikolaja Kopača, Petra Bačatića i Vuka Paprutovića, nad vse pa postavi svojega prijatla Alapi-ta.

Hrabra truma popusti kmalo potem mesto i gre tibo i varno prot Šikložu, na desno in levo po sovražniku pazé. Ko se Šikložu približajo, najdejo ne sicer tolikšne vojske kakor jo je govoricar raznesla, pa vender močno trumo, okoli 12000 Turkov. Zdaj pošljejo 200 peš in 100 jež vojščakov naprej, da bi oni čas, ko bi Turki raz konj stopili in se doli

v dolino podali, opazili i ga trumi, ki je med tem prikrita ostala, povedali. Povelje se spolni; uni gredo, pripravno priložnost zagledajo i berž Alapi-tu sporoče. Ta da zamuje i mahoma vdarijo vojščaki na Turke, ki osupnjeni ne vedo, kako se je zgodilo; tu sem ter tje tekajo in se zbirajo, tam se v bran postavljajo, streljajo in sekajo, tu in tam se pa prestrašeni že vmikajo. Neprestano pa ponavljajo Horvati napad, prederó rajde, Turke spred, zad, v serdi in od strani zagrabiyo i celo poljano z žvenkom sablic, strelom, trepetom i begom napolnijo. Več kot 4000 nevernikov pade, mnogo uteglih se v močirni zemlji vstavi in pogrezne, Mehmet beg sam vtoni beže v luži, njegov sin i še trije drugi imenitniki so vjeti; rop je obilen, 8 velblodov nese komaj na svojih herbtih vpljenjo zlato in srebro, tudi topov, konjskih repov i bander je mnogo dobljenih. Bil je dan sreče in slave, z veselim ponosom, dobljeno sabo peljaje, se vernejo junaki v Siget nazaj, ki njih prihod i zmaga splošno nadušenost obudi. Edina misel je v vsih, se tudi celi vojski sultana vstaviti, ako bi se zidovom približal. —

Dogodbo pri Šikóžu čuti, je res Zoliman, kakor je rečeno bilo, namero na gornje kraje za zdaj odložil in se proti Sigetu napolil. Naprej gredo paša Bosne Mustafa, veliki vezir Sokolović in Karam beg s 65000 možmi, jedrom armade. Pa zastoj se poskusi pri Vukovaru čez Donavo most narediti, dereča reka podere trami i žuga les i moža v svoje valove zagreznuti. Tak se stori ovink proti Oseku, da bi se tu čez Dravo napravilo, kar Donava ni dopustila. Pa tudi Drava teče mogočno i široko i unkraj se sprostirajo na deleč tje tudi močirni prostori, ki napravo terdnega mosta ovirajo. Vender kakor Kserksa Helespont ni oplasil, tak se tudi nezmerno silniši Zoliman ne da z naravno napoto zaderžati. Hampsam begu da povelje, čudovitno delo doveršiti in se z nikako težavo vstrašiti dati. Ta nabere delavcev, pripravi les, se vpira, pa že stali most serdita reka pogoltne; nova prizadeva, nov pol, nova nesreča: v drngo splava most po dereči vodi. Ni še vpehan Hampsam beg, terdneji stebri se vstavijo, močnejši trami polože, marno in previdno se za vesoljno skerbi. Pa kdo zamore silo jezne narave premagati? Most se v tretje podere i z zobmi škripaje pošlje Hampsam beg sla k Zolimanu, da ni v človeški moči, njegovo povelje spolniti. Pa sklep sultana je storjen, i ni ga volja ga zopet preklicati. Serdit si odseka od plajša kos i odpiše zlatimi čerkami z lastno roko Hampsam begu: Tak govori car Zoliman, ak ti, leni hlapec! ne dodelaš mosta do mojega prihoda, v malo dneh od tega dne, boš s tim kosom plajša zadavljen i tvoja glava na en steber mosta nataknjena.“ V novo delavnost spodbode strašni list Hampsam bega, zopet hiti k Dravi, nabere ladij zgoraj i spodaj, kar mogoče, sožene brez izločka stanu, spola i starosti vse ljudstvo okolice i ga priganja tepé, suvaje i bičaje k neprestanemu, trudapolnemu delu. Kar se je zdelo človeškim močem v več letih nemogoče, je zdajci v malo dnevih storjeno. Čez Dravo in grez stoji most 4800 vatlov dolg, 14 širok. Čeznj stopa zdaj 24 ur neprenehoma ponosno in krasno grozovita armada. Perva pot je v Pečuh i potem dalje proti Sigetu. V sredi se pelje počasi car Zoliman, pred njim poje pet Koran - učenih zmagavno pesem iz svetega korana, na desni in levi je vojska nastavljena. Tako je bilo vedenje Turkov, ko so v Pečuh prestopali. Pa njih mudenje je kratko, sultan veli dalje; vdobljenje Sigeta i strašno maševanje mu šumita po glavi.

Že 2. avgusta zve Zrini za gotovo, da cela turška vojska proti terdjavji gre, da je sultan sam pri nji, da sta se paša Rumilie i Akanski paša že 31. julia proti Sigetu s 90,000 možmi napotila, se 1. avgusta pri svetem Lorencu, le dve uri od mesta, vstavila i se tu še listi dan z 100,000 vojaki, ki jima jih je sultan na pomoč poslal, združila i da se dan na dan tudi paša Bosne, Karam beg, paša Natolie i sultan sam pričakujejo. Tudi naj bolj neverjetnim zgine zdaj dvomba v namen Turkov, se Sigeta polastiti; tedaj doverši Zrini naglo zadnje priprave na brambo; veli neoborožanemu ljudstvu, se iz novega mesta za čas oblege v terdjavno preselili, svojo trumo pa pozove na terg i se v sredo vstopil ji govori v osodo vdan i nadušen takole:

Bratje, ki ste na carjevo bandero prisegli, junaki in vitezi! Vsakemu iz med nas je zdajci jasno, da na nas turški sultan i cela moč nevernikov meri. Sila nas opominja, brez zamude se pripraviti i neprestrašeno svojega sovražnika i sovražnika keršanskega sveta i keršanskega imena sprejeti. V nesterpeni ošabnosti je grozē nezumno množico zbral i se proti nam vzdignul. Tode nepremaknjeno je naše zaupanje v Boga i njegovo pomoč. La ko je njemu tak nas braniti, kot une v trepet in beg pripraviti i jih poginu izročiti. Serčno se vstopimo toraj proti vragu, neoplašeni pred množico njegovih vojsk! Gotovo je, da bo vsegomogočni, v čiga imenu se bojujemo, h kateremu svoje resnične molitve pošljamo, nam na strani stal i nam dober, vsmiljen rešenik. Tistega vruga bomo pred sabo imeli, ki smo ga pri Šikložu že enkrat tak slavno premagali. Vender ne skrivam nevarnosti, znana je vsim, neumno bi bilo meni i le še večī nevarnost, jo tajiti. Vojska sovražnikov je grozovita, kot peska v morju i listja v gozdu jih je, proti vsim se bo treba braniti. Pa je li napota, ki je bratovska složnost ne zmaga? Edinosti tedaj, bratovskega duha i vernosti nam je pred vsemi drugimi potreba; vsaka zdražba mora poravnana, vsak čert i prepir s korenino iz med nas pokončan biti. Duh moškega poguma nas mora zdajci navdajati, v prijaznosti i zvestobi moramo terdno skupej sklenjeni biti, dokler bo božje previdnosti sveta volja, nas na tem mestu ohraniti. Zatoraj bratje! ni odveč, temuč sila časa, reči i nevarnosti tak ukazuje, da nar pred Bogu, v kterega svoj up stavimo, potem keršanstvu, čiga branitelji smo, i na zadnje vladarju in domovini s sveto prisego bran do smerti i stanovitnost v vsih nevarnostih obljubimo in zaterdimo. Jez, vaš vodja, prisežem prvi i taka je moja prisega:

Jez Nikolaj grof Zrini obljubim i prisežem naj pred Bogu vsega mogočnemu, potem njega veličanstvu našemu vladarju i nadlegovani domovini i slednič vami, verli i jaki vojščaki, kakor resnično mi pomaga Bog oče, sin i sveti duh, da vas ne bom nikdar v nikaki nevarnosti zapustil, se marveč z vami na vso moč za sveto vero zoper nje sovražnike bojeval, z vami živil i umerl, vse dobro i hudo, kar nam je osoda namenila, bratovsko z vami delil i prestajal!

Enako prisego tirja sila od vas, toraj stotniki i vodji boste nar pred meni vi i Vam prosti vojščaki prisegli, da obljubite nar višemu Bogu, vladarju dežele, domovini, keršanstvu i meni, svojemu vodju terdno i sveto, se bojevati, kakor se zvestim, hrabrim vojščakom križa spodobī, meni pa skazovati zvestobo do groba i se pripraviti, ali v večno slavo za nas i naše rojake z mano zmagati ali pa v enako slavo za nas i v večni izgled unukom z mano poginuti.

Nevarnost je takova, da bo vsak dan le večji gotovost prinesel, da v kratkem pred božjo sodbo stojimo. Toraj mora biti naše obnašanje po tem, več ni skrivnosti med nami, vsi smo za enega i eden za vse, lastni nameni in vošila zgiinejo iz med nas, občnost vladar v mislih, besedah i djanjih. Čas je važen, nar manjši prestopok odkritosercnosti, složnosti i nepokoršine zamore terdnjavo i posadko v pogubljenje třešiti. Zatoraj sledeće: vojak, peš ali jez, ki stolniku ali vodju pokoršino odreće, pade s sekiro! ki Turku pismo vzame ali ga bere, umerje! ki na pušici noter vstreljen list dobo i ga predpostavljeneinu ne pokaže umre! ki svojo, stražo popusti, bodi si prost ali zlahten, umre! Se dva ali trije skrivaj posvetovajo ali si kaj na ušesa govore brez izpraševanja umro! Ki kaj facega zapazi, pa zavolj prijaznosti ali sorodstva ne naznani, umre enako! Ki svojemu tovaršu kaj, si bodi le vinar, izmakne, pade na mestu! — Za tiste, ki imajo sorodnike v mestu, naj skerbe ti za živež, drugim bom pa delil jez iz lastne kuhinje hrano.

Im zdaj čujte še moje zadnje naročilo, ako bi me smert prestreči utegnula! Moj hrabri, izversti tovarš i prijatelj Alapi postane, ak mi je to božja previdnost namerila, mest mene vaš vodja i gospodar Sigetu o času oblege. Enako spoštovanje kot meni, imate potem njemu skazovati. Zvestoba do smerti i neomejena pokoršina, s ktero se vam je potem njegovim poveljem vклонiti, je na vas moja zadnja naročba.

Tistega, ki bi se prederzual, le eni teh besed se vstavljati, zadene nagla, nar strašniša kazen. To veleva nevarnost, blagor terdujave i blagor kersanstva. Zoper to ni oporeke. —

(Dalje sledi.)

Še nekaj o gavranu.

U 11. broju slovenske Bčele se je govorilo o svetih pticah, ktere so naši pradedovi, stari Slovani, posebno u časti imeli. Med temi se je tudi gavran imenoval. To me spomni pravliceki sem jo doma med ljudstvom pripovedovati slišal. Pravijo, da je bil gavran od začetka naj lepši ptič, njegove perute so bile bele kot sneg, in ptič se je lesketal kot srebro u solučnej svitlobi. Glas njegov je bil zmed vsih ptičev naj prijetniši, in kader je on u zraku prepeval, so se vsi ljudje v njega zagledali in njegove lepote ostermeli; tode le malokdaj je bila priložnost, ga slišati, ker se je visoko u zrak povzdigoval, ter le u oblakih prepelal. Iz med vsih ptičev je bil Bogu naj ljubši; tudi u nebesah je prepeval; zato je bil pa na zemlji le malo kdaj viditi in slišati. Presrečen je bil tisti dan, kadar se je kej takega zgodilo. Neki praznik je bilo ravno u cerkvi božje opravilo; ljudi je bilo silno veliko v cerkvi, ker je bil poseben cerkven blagdan (praznik). Na hip se zasliši mi i glas gavranov; prepeval je ta dan takó, kakor ga ljudje še nikolj slišali niso. Vse hiti iz cerkve nebeško petje poslušat, da zadnič duhovnik sam u božjem hranu ostane. Tode to petje gavranovo ni dolgo terpelo. Bog se čez to razserdi in spremeni gavrana nemarnega črnega ptiča, da naj ljudem kaže, da se med božjo služboj ne sme posvetno veselje opravljati. Njegov mili glas se spremeni u ostudno, zoperno krokanje; zdaj se ne povzdigava več visoko pod oblake, temveč se le po hostah skriva, ker ga je svoje podobe sram, in

le, kadar kako mérho uvoha, pride na polje, jo požreti. Se zdaj se vedno ljudje na gavrana spominjaj in na njegovo poprejšno podobo, kader jih u cerkev gredoče sreča, in več del se pri tej priložnosti ta povedka pravi. Jaz sam sem jo u cerkev gredoč slišal. —

Ta povedka je gotovo iz paganskih časov. Spomni me na Egiptičkega belega jastreba (ägyptischer Aasgeier) in mi-lil bi, gotovo so morali stari Slovani že nekđaj u južnih krajih u Gerčki biti, kamor še tudi spomenuti jastreb pride; poslie pa so u današnje stanove se preselili, in tu črnega ptiča zagledali, ki tudi mercino pokončava. To bi jih blo znalo k domišljenju te povedke pripraviti, le samo ne vem, kako bi bili lepo petje privergli; pa saj zna to le pesniški kinč biti. —

P. Brašovar.

I. bukve iz Iliade.

(Konec)

- K**o od takrat pa dvanajstikrat že je prisvitala zarja,
Pa vernili v Olimp so bogovi se vedno živeči,
495. Vsi ob enem i Cen gre naprej, ni zabila Tetis
Deteta svoga prošnje, temuč se dvignila z morja
Stopa na jutro v nezmerne nebesa ino v Olimp gor.
Najde Kronoviča dalekogroma sedeti brez drugih
Na naj viši višini Olimpa verhatoga tamkej,
500. In se vsede k njemu, ter mu oklene koleno
Z levo, z desnico pa prime potem ga pod brado in tako
Nagovori prosijoča Kronoviča, Cena vladarja:
„Oče Cen, sim zares ti kdaj pomagala pri bogih
Ali z besedo al z djanjem, tak željo letó mi dovoli,
505. Počasti mi sinú, ki mu dano nar kraje življenje
Je izmed drugih; vladar možev Agameon mu zdajci
Včinil nečast je, ker vzamši mu dar, ga posede.
Ti tedaj ga časti saj, Olimpovi Cen, svetovavec,
Moč tak dolgo podeli Trojanom, dokler se Ahajci
510. Mi za sinú spokoré in povernejo čast mu obilno. —
Tak govori, nič ne reče pa Cen, oblake zbiroči,
Ampak molče sedi dolgo, kakor oklenila
Mu je koleno, derži se ga terdno in reče na novo:
Daj al obljubo mi pravo ino mi prošnjo dovoli,
515. Al pa odreci naravnost, brez straha si vender, da znadem,
Kak med vsemi sim jez naj menj ti častena boginja! —
Zlo nevoljen pa reče ji Cen, oblake zbiroči:
Reč nadležna je to, ker v prepir me pripravila bodeš
S Hero, da z zabavljivo dražila bo me besedo.
520. Saj mi tudi tako že pri neumerjočih bogovih
Vedno nagaja i pravi, da v boju Trojanom pomagam,
Toraj pojdi berž zopet, da te ne bode spazila
Hero, jez pa skerbel bom za to, da ti želja se spoini;
Da pa prepričana boš, ti pa pol z glavó bom pomignil,
525. Kajti med neumerjočimi je od mené to naj veči

- Znaminje, ker se ne spremeni, ne zбога z goljlijo
 Ne tud končanja ne čaka, kar enkrat poterdil z glavó sim.
 Reče Kronovič to in migne s černo obervjo,
 Padnejo zdajci lasje mu ambrozni u kodrih po glavi
530. Neumerjoči, kraljevi; in velki Olimp se potrese,
 Tak posvetvala oná se ločita sakseb, potem pa
 Plane ona v globoko morje iz Olimpa žarkoga,
 Cen pa na dom gre svoj i vesoljni bogovi ustaše
 S sednic ter gredó očetu nasprot, i nihče se ne derzne
135. Čakati ga, da bi prišel, temuč mu vstopijo vsproti.
 On pa vsede se tje na prestol svoj, tode spazila
 Bila ga Hero vedoča, da z njim posvet je imela
 Tetis srebernonoga, hčerika mornoga starčka;
 Berž zabavljivo tak nagovori Kronoviča Cena:
540. Kteri bogov imel s tabó posvet je, zvijačni!
 Vedno ti je ljubó, ko mene ni zraven, skrivnostne
 Sklepe sprejemati pred sodbo i nikdar še besede
 Nisi voljno mi povedati hotel od tega, kar misliš. —
 Nji zaporedoma oče bogov i ljudi beseduje:
545. Hero, ne pričakuj, bogme, vse govore moje
 Znati, pretežki bili bi za té, ak ženo prav mojo,
 Kar pa je čuti primerno in prav, pa nihče ne bode
 Ne bogov ne ljudji popred kdo zvedel od tebe,
 Kar bi pa volja bila mi, sam brez bogovov sklepati
550. Zastran tega pa ne poprašuj za vse i ne baraj. —
 Mu zapored govori volosoka, častitljiva Hero:
 Kronovič prestrašni, izustil si kakšno besedo!
 Nisim te že od nekđaj nič barala ali prašala
 Ampak popolnoma v miru sklepuješ, kar koli ti volje,
555. Zdaj pa v duhu vender hudo se bojim, da ne vkane
 Srebronoga te Tetis, hčerika mornoga starčka,
 Kajti se vsedla je zjutraj k tebi, t' oklenila koleno,
 Ti pa, menim, obljubil v resnici si ji, da Ahila
 Bodeš počastil, končal pa pri ladih mnogo Ahajcev. —
560. Nji zapored beseduje tak Cen, oblake zbiroči:
 Mnenja vedno imaš, prečudna! in v vsem me zapaziš,
 Vender dognati ničesar le mogla neboš, ampak bolj le
 Boš od srcá se ločila mi, kar bo zate le hujši,
 Temu ak res bo takó, se že mi ljubilo bo tako,
565. Sedi tedaj molče i moje besede poslušaj!
 Bogme, ne varovali bi te vsi bogovi Olimpa,
 Ko bi bliže stopivši z rokó nepremagano mahnil. —
 Tak govori, se zboji volooka, častitljiva Hero
 Ino se vsede molče, premagvaje si ljubljeno serce.
570. Po poslopju pa ostermé bogovi nebeški
 Slavno-umetni Hefajst pa začné govoriti jim tako
 Materi ljubljeni Heri na roko gredé, beloroki:
 Reč nadležna bogme bo to i nikakor sterpeti,
 Ako zavolj umerjočih se tak prepirata vidva,
575. Med bogovi ropót napravljaje; sladú gostarija
 Žlahtna imela ne bo, ker zlo je veljavo dobilo,

- Materi dam opomin, če ravno razumna je sama
 Dragomu otcu na roko govoriti Cenu, da zopet
 Se ne bo otec jezil in kalil nam zraven gostije,
580. Kajti ak voljo imel bi olimpovi strelometavec
 Bi nas zagnal iz prestolov, ker moč mu nezmerno je veči.
 Toraj ga nagovoreča, pohlevno daj mu besedo,
 Zopet bo naglo polem se spraval Olimpovi z nami. —
 Tak ji on je govoril ter vstal in dvokupo podal tje
585. Materi dragi v roke in takó jo potem nagovoril:
 Terpi, mati moja, in se vmiri, če ravno oložna,
 Da te ne vidim, ljubó čez vse mi, z lastnim očesom
 Biti tepeno, pomagati bi ne mogel ti, ak tudi
 Tožen, nevarno ker je se Olimpovomu postavljalí
590. Že me enkrat, hotečéga priti na pomoč branívno
 Je za nogo popadel zagnal iz poslopja svetoga,
 Celi dan sim padal, še le ko zašlo je že solnce
 Pal sim na Lemos, bili le malo še duše je v meni.
 Ondi so sintski možaki me padloga gostno sprejeli. —
595. Tak je govoril, se smehljá beloroka mu Hero,
 Se smehljaje prijela z rokó je kupo sinova,
 Tudi drugim natakal potem je bogovom vesoljnim
 Čenši na desni, iz verča nektar sladki zajemáje,
 Smeh zaženo brezkončni na to zveličáni bogovi
600. Viditi, kak da strežéci Hefajst skoz sobo sopiha,
 Celi dan so tako, dokler je solnce zapadlo
 Se gostovali in ničesar serce pri gostéh ne pogreša,
 Tudi laja ne prelepih, na ktere je brenkal Apolon
 Tudi ne muz, ki prepevale so zapored lepoglasno,
605. Vender potem ko zapadla v zahod luč solnca je svitla,
 Se pa ločili od tam in podali vsak na domovje,
 Tje, kjer vsakomu dom jim postavil preslavljeni švepec,
 Bil je Hefajst, snovaje po lastnem, umetnem razumu,
 V posteljo svojo gre Cen, Olimpo i strelometavec,
610. Ki je popred že polegal, ko spanje obšlo ga je sladko,
 Tje se podá i počiva i zraven zlatótrona Hero.

Z m e s.

* Izverstni ruski romanopisec Mikulaš Vasiljevič Gogol je 5. marca v Moskvi v svojem 44. letu v Bogu zaspal. Naj v miru počiva!

* Sverho in naméro narodnega igrališča doseči je razpisal artistsični igrališni odbor v Zagrebu 20. marca poziv na vse dramatične igravce in igravice in druge sposobne osebe, ki narodni jezik znajo, v društvo narodnih dramatičnih igravcev pristopiti. — Druga glavna potreba narodnega igrališča je dovoljna zbirka igrokazov za javno predstavljanje priredjenih ali tako imenovani repertoire. Zatorej se ob enem pozivljajo vsi narodni spisatelji brez razlike plemena, temu odboru prigotovljene igrokaze — izvirne in prestavljene — pošiljati, katerih jih bo proti primernemu plačilu, da so le za javno predstavljanje dobre, rad prejemal. Široko polje je s tim odperto jugoslavenskim pisateljem.